

LBRIS | We know
books

SARA CATE

LAUDĂ-MĂ

Midnight Books
BUCUREȘTI, 2024

Prolog

Cu șapte ani în urmă

Emerson

— Deci o țineam de păr cu o mână și amândoi trăiam momentul când m-am uitat direct în ochii ei și i-am zis „Suge-mi-o ca o fetiță cuminte!” Într-o secundă, și-a retras pumnul și m-a lovit chiar în față.

— O, rahat! înjură Garrett strâmbându-se.

— La naiba! urlă Hunter.

În capătul celălalt al mesei, Maggie, singura femeie din grupul nostru, pare îngrozită.

Eu mă crispez, apăsând cu degetul proaspăta vânătăie purpurie care mi se răspândește în jurul ochiului.

— Nu cred că i-a plăcut, adaugă Maggie chicotind înfundat înainte să bea o gură de vin alb.

— Ei, nu mai spune! izbucnesc eu, luându-mi berea și lipindu-mi sticla rece de față ca să domolesc zvâcniturile cauzate de durerea ce-mi pulsează în jurul ochiului.

Mândria mea e de două ori mai rănită. Umilința provocată de primul pumn primit în ochi de la bruneta minionă și drăguță cu care flirtam de săptămâni bune și-n care eram dornic să-mi înfig scula s-a dovedit a fi una dintre cele mai grave răni. Adică... Eu credeam că ne înțelegem minunat. Părea destul de perversă și cu siguranță

încântată, dar cred că m-am înșelat. Aparent, nu e fana înjosirilor sexuale.

Cei de la masă tac pentru o clipă. Eu și cei trei colegi ai mei de serviciu am transformat într-o mică tradiție serile de joi, în care băuturile de la bar sunt la jumătate de preț. Toți urâm compania de divertisment la care lucrăm. Când ne-am luat slujbele astea, am făcut-o din entuziasm și pasiune pentru industrie. Acum, ieșim la băut o dată pe săptămână ca să vorbim despre modul diferit în care am conduce compania și cât de bine ne-ar fi pe cont propriu. Însă numai gura e de noi. Niciunul nu este pregătit să-și părăsească postul stabil și să o ia de la capăt în altă parte.

Și, mai mult decât ocazional, vorbim despre sex și dezvăluim cele mai murdare secrete din dormitoarele noastre ca niște bătrâni care deapănă amintiri grozave despre război. Până și modesta noastră Maggie ni se alătură. În afară de Hunter și Isabel, iubita lui de foarte multă vreme, toți suntem celibatari și toți intenționăm să rămânem așa. Unul dintre avantajele faptului de a fi angajați în industria divertismentului este că lucrăm noaptea, la petreceri și serate la care se bea, ceea ce înseamnă că ne-o tragem destul de mult, iar asta ne oferă subiecte vaste de discuție, așa că nu suntem nevoiți să ne petrecem tot timpul plângându-ne de compania la care lucrăm.

-- La naiba, omule! răspunde Garrett cu o privire gânditoare. Ce porcărie că nu există nicio modalitate prin care oamenii să-și găsească un partener în funcție de perversitățile care le plac în dormitor.

Cei de la masă izbucnesc imediat în râs. Pentru că asta face Garrett. Glumește și se așteaptă la o serie de reacții amuzante după fiecare frază pe care o rostește, lucru pe care am ajuns să-l anticipăm.

— Sunt al naibii de serios. N-ar fi plăcut dacă te-ai putea întâlni cu o persoană care să-ți împărtășească interesul pentru aceleași chestii perverse? N-ai fi nevoit să te

ascunzi sau să te rușinezi de perversiunile care te fac să te umezești în chiloți.

— Garrett, ești nebun de legat, răspunde Hunter, dar, când îmi las pe masă paharul gol, nu pot să-mi scot gândul din minte.

De ce aplicațiile pentru întâlniri nu-i potrivesc pe oameni în funcțiile de ciudățeniile lor sexuale? Sau, și mai bine... dac-ai putea să angajezi pe cineva care să-ți îndeplinească dorințele alea?

Și să ai un loc sigur în care să-ți faci pe plac.

În momentul ăla, îmi dau seama că un grup de oameni cu experiență în industria divertismentului ar putea să aibă abilitățile necesare ca să le reușească așa ceva. Dacă am fi avut măcar curajul să îndrăznim. Putea să-nceapă cu un serviciu de matrimoniale, pentru mai mult decât niște relații sexuale și simple cuplări – să fie ceva mai serios, unde oamenii nu trebuiau să se simtă rușinați de ceea ce le place.

De acolo, putea doar să se dezvolte. O aplicație pentru un serviciu... și apoi, într-o zi, un adevărat club al perversităților.

— Nu sunt, îl contrazice Garrett. Cine de aici nu are niște idei trăsnite în dormitor, pe care-și dorește dintotdeauna să le pună în practică, dar se teme prea mult ca să-și întrebe partenerul? Adică, evident, lui Emerson nu-i e teamă să întrebe.

Ei râd din nou, iar Hunter îmi dă un cot în coaste, însă eu nu-i răspund pentru că încă mă gândesc la ideea asta.

— Haideti! Vorbesc serios, spune Garrett. Dintre toate porcăriile pe care le-ați făcut, care este singurul lucru pe care v-ar plăcea să-l cereți? Știți că există ceva. Așadar, să-l auzim!

— Tu primul, răspunde Maggie rânjind îngâmfată.

Fiind singura femeie, și una cam rezervată, Maggie a ajuns să stăpânească arta îndreptării conversațiilor asupra noastră, distrăgând atenția de la ea ori de câte ori era posibil.

— Bine, spune el.

Îi cam ignor preț de un minut, cât își împărtășesc cele mai profunde și întunecate fantezii sexuale pentru că, așa cum a prezis Garrett, toți au una. Și, de fapt, nu sunt chiar atât de ciudat.

Asta mă face să mă gândesc... Dacă toți de la masă au un fetiș despre care le este prea teamă să vorbească, atunci... au și toți ceilalți din barul ăsta? Toți cei din oraș? Din țară? Din lume?

— În regulă, Emerson, spune Hunter, dându-mi un ghiont în umăr. Este rândul tău.

— O, e ușor! mă întrerupe Garrett. Nu i-ai auzit povestea? Lui Emerson îi place să fie umilit și să primească un pumn în față pentru asta.

Gașca izbucnește în râs, iar eu mă alătur, însă nu răspund. Zâmbind cu sticla la gură, beau, dar nu mă mai răsfăț. Ei cred că umilirea este stilul meu când, de fapt, nu e deloc așa.

A doua zi dimineată, ni se spune la telefon că firma pentru care lucrăm se desființează. Urmează să se depună declarația de faliment și să rămânem toți fără slujbe, dar înainte ca vreunul dintre noi să poată să depună cererea de șomaj, avem un plan de afaceri. Eu sunt directorul. Garrett se ocupă de clienți. Hunter lucrează cu dezvoltatorii și Maggie ne supraveghează pe toți. Și este atât de ușor.

Salacious Players Club se înființează.

**REGULA NUMĂRUL 1:
Să nu suporti niciodată un iubit cretin –
dă-i papucii ratatului!**

Charlie

— Ce dracu' e cu tine, Charlie? se răstește Beau când mă vede apropiindu-mă cu geamurile lăsate.

Îmi încleștez maxilarul când cobor din mașină și trântesc portiera după mine. Îi arunc o privire surioarei mele care urmărește totul de pe locul din dreapta și suport umilința provocată de faptul că-l aude pe fostul meu idiot urlând la mine de pe peluza din față a noii lui case. Nici măcar nu mă deranjez să întreb ce am făcut pentru că, din punctul lui de vedere, vina e mereu cumva a mea.

— Dispari, Beau! îi spun printre dinți. Dă-mi doar jumătate din sumă, ca să-mi văd de drum.

El se oprește deodată între camionetă și ușa de la intrare a casei, cu o cutie în brațe.

— Aș vrea să pot, dar nu ai participat la ultima discuție cu proprietarul, așa că i-a trimis banii tatălui meu. Trebuie să-i iei de la el.

— De la tatăl tău? Ce? De ce?

Beau duce în casă cutia pe a cărei etichetă scrie „Porcării pentru X-Box” și o lasă pe podea, lângă televizor, înainte să se întoarcă la camionetă. Închiriază o casă împreună cu cel mai bun prieten al lui și se pare că încă-mi poartă pică pentru că m-am despărțit de el. Eu și Beau am avut o relație de un an și trei luni, dintre care

șase ni le-am petrecut stând cu chirie într-un apartament de rahat unde ne-am dat repede seama că, de fapt, ne uram. Aparent, puteam să fim împreună și să facem sex ocazional, dar nu eram în stare să avem o relație matură, în care să locuim sub același acoperiș.

Doar de trei luni în apartament a fost nevoie ca să mă înșele – sau ca să fie prins, aș zice eu.

— Da, Charlie. De la tatăl meu. Era trecut pe contractul de închiriere drept cosemnatar și, dacă n-ai venit să iei banii de garanție, i-au fost trimiși lui.

— La naiba! mormăi eu. Ei bine, îmi pare rău că n-am venit, Beau, dar am fost ocupată la serviciu.

Mă asigur că accentuez cuvântul, de vreme ce am fost singura cu două slujbe, spre deosebire de el, care abia reușește să păstreze una mai mult de o lună.

— Nu prea se poate spune că, dacă prăjești cârnați în aluat la patinoar, ești persoana responsabilă din relația asta.

— Măcar puteam să achit facturile.

— Hai să nu o luăm de la capăt! strigă el când închide hayonul trântindu-l.

Beau nu are, propriu-zis, probleme cu furia. Este pur și simplu măgar.

— Tu ai început-o.

Mă uit în spate la Sophie, care privește din mașină. Strânge din buze și este încruntată. Este o expresie care transmite clar că nu-i place nimic din interacțiunea dintre mine și fostul meu iubit.

O apreciez. Sora mea, care are 14 ani, a fost de la început cel mai aprig critic al lui Beau. Bineînțeles, pe atunci eram visătoare și orbită de iubire. Și, la doar 14 ani, încă este imună la farmecele tipilor cu bucle castaniu-nisipii, ochi albaștri pătrunzători, înalți de 1,80 și cu mușchi abdominali bine definiți.

— Așadar, ce se presupune că trebuie să fac? Întreb când Beau continuă să despacheteze, ignorându-mi prezența.

— Păi, dacă-ți vrei jumătatea, cred că o să fii nevoită să iei banii de la tata.

— Nu poți tu să-i iei pentru mine?

Dintr-un motiv stupid, simt că sunt un ghimpe în coaste. Beau a fost mereu așa. Avea pur și simplu un mod de a mă face să mă simt inutilă și disperată după orice strop de atenție pozitivă din partea lui, încât îmi petreceam mai mult timp încercând să-l mulțumesc decât să fiu fericită, chestie pe care am văzut-o foarte limpede după ce ne-am despărțit. Uneori, nu vedem pădurea din cauza copacilor, după cum spune proverbul.

— Știi că nu mai vorbesc cu ticălosul ăla.

— Deci n-ai de gând să-ți recuperezi jumătatea de garanție?

— Nu merită, se răstește el.

— Ei bine, nu-mi permit să pierd banii ăia, Beau, spun și-l urmez în casă.

Oftând prelung și enervat, se întoarce la mine și-și dă ochii peste cap.

— Bine! Poftim. Își scoate telefonul din buzunarul de la spate și, încrunțat, scrie repede ceva. După un moment, telefonul meu vibrează în poșetă.

— Asta-i adresa lui. Discută cu el.

Apoi pleacă și mă lasă cu gura căscată.

— Serious? Asta-i tot?

— Dacă într-adevăr ai fi vrut să-ți iei banii, ar fi trebuit să te întâlnești ieri cu proprietarul.

— Ești un măgar, mormăi înainte să mă-ntorc și să-l las să-și despacheteze rahaturile în noua lui locuință.

Merg pe alee către mașina în care sora mea așteaptă cu căștile în urechi și îmi dau silința să nu par atât de

supărată pe cât sunt, dar, când mă urc la volan și închid portiera, simt intensitatea privirii ei pline de compasiune. Luptându-mă cu impulsul de a plânge, îmi sprijin fruntea de volan.

— Beau e un dobitoc, spune ea încet, iar eu râd.

Faptul că îi permit lui Sophie să vorbească urât în preajma mea e un fel de înțelegere între noi. Mama face crize când ne aude înjurând, așa că, atunci când suntem singure, îi dau voie lui Soph să o facă. Și, în cazul ăsta, nu prea pot să o contrazic.

— Știu.

— Măcar te-ai despărțit de el.

— Mda. Păcat că încă n-am banii.

Scot telefonul din poșetă și citesc un mesaj de la Beau.

— De ce nu?

— Pentru că-s o idioată și am dat-o în bară. Așa că acum trebuie să-i iau de la tatăl lui și sunt dispusă să pariez că dobitocul ăla are cui să-i semene.

— Deci, hai să mergem să-i luăm, îmi răspunde ea, părând un pic prea entuziasmată de ideea de a lua bani de la un străin.

— Nici măcar nu știu unde locuiește tipul ăsta. Nu te duc în ghetou. Când selectez adresa din mesaj, harta din aplicație se deschide și-mi arată un steguleț roșu pe o stradă direct lângă malul oceanului. E imposibil!

— Ce s-a întâmplat? mă întrebă și se apleacă înainte.

— Harta-mi arată că locuiește în districtul Oceanview.

— Să mergem!

Râd din nou și-i zburlesc părul scurt, de un albastru decolorat. I-a mai crescut de vara trecută, când s-a

tuns periută de una singură, așa că acum abia îi trece de urechi.

— Frumoasă încercare, Ștrumfițo, dar acum ai lecții de pian, iar doamna Wilcox o să-mi taie capul dacă mai întârzii.

Sophie își dă ochii peste cap și se bosumflă dramatic în clipa-n care ieșim de pe aleea lui Beau și traversăm orașul spre liceul unde Sophie trebuie să ajungă pentru lecțiile ei. Pe drum, rememorez fiecare moment din cearta cu Beau, tonul lui dur fiindu-mi întipărit în minte și un sentiment de groază îmi cuprinde măruntaiele la gândul că trebuie să dau ochii cu tatăl lui.

Când eram împreună, Beau vorbea rar despre familia sa și, ori de câte ori îl întrebam ceva de părinții lui, schimba subiectul pur și simplu, de parcă i-ar fi fost rușine sau jenă. A fost destul de greu să-și convingă tatăl să fie cosemnatar pentru noi anul trecut, dar, nu după mult timp, între ei s-a creat o prăpastie și Beau a încetat să-i mai vorbească. La început, disprețul pe care-l împărtășeam față de tații noștri ne-a apropiat. Și, dacă tatăl lui Beau seamănă câtuși de puțin cu al meu, sigur toată interacțiunea o să fie o distracție dată dracului.

.....